

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce JUDr. P.D., zastoupeného JUDr. Petrou Ščasnou, advokátkou se sídlem Na Stráži 1306/5, 180 00 Praha 8**, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň**, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 26. června 2013, č.j. DSH/10069/13**

t a k t o :

- I. **Žaloba, jíž se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. června 2013, č.j. DSH/10069/13, se z a m í t á.**
- II. **Návrh žalobce na upuštění od pokuty se z a m í t á.**
- III. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, čj. OD/5199/13/Ja ze dne 22.5.2013, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod č. 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (zákon o silničním provozu), porušením § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 4.000,-Kč, zákaz řízení motorových vozidel na 1měsíc a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,- Kč.

Žalobce v **žalobě** poukázal na článek 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, z něhož podle žalobce vyplývá,

že na řízení o přestupku je nutno nahlížet jako na řízení, v němž se rozhoduje o oprávněnosti trestního obvinění, a obviněný pak disponuje obdobnými procesními právy jako obviněný z trestného činu. K nim patří zejména právo na přiměřený čas k přípravě obhajoby, právo obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce dle vlastního výběru, právo dát vyslechnout svědky podporující jeho obhajobu, tedy i dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch, za stejných podmínek jako svědků proti sobě (článek 6 odst. 3 písm. b), c) a d) Úmluvy). Podle žalobce může obviněný tato práva realizovat pouze, bude-li přítomen projednání jeho případu. Z toho důvodu článek 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod prohlašuje právo každého, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti, za právo základní. Právo obviněného být přítomen při ústním jednání je dále zakotveno v § 74 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb. Podle žalobce názor správních orgánů, že řádně omluvenou nepřítomnost obviněného z přestupku při jednání lze zhojit přítomností jeho zástupce, je nutno odmítnout jako nepřijatelnou a zasahující do práv obviněného z přestupku. Žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu – rozsudek ze dne 17.6.2011, č.j. **2 As 70/2010-63**, rozsudek ze dne 16.11.2010, č.j. **5 As 51/2010-94**, rozsudek ze dne 18.1.2013, č.j. **7 As 77/2012-44** (všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce měl za to, že nebyly splněny podmínky ust. § 74 odst. 1 zák. o přestupcích k projednání věci bez přítomnosti obviněného z přestupku, když se ze strany žalobce jednalo o první řádně doloženou a včas doloženou žádost o odročení ústního jednání. Ani přítomnost zástupce žalobce při jednání nemůže dle jeho názoru zhojit nezákonnost procesního postupu správního orgánu. Podle žalobce je nepodstatné, zdali měl či neměl žalobce v přestupkovém řízení něco osobně vykonat či nikoliv. Žalobce zdůraznil, že měl právo osobně se ústního jednání účastnit, řádně se omluvil a navzdory této skutečnosti se jednání konalo, jelikož dle správních orgánů postačuje účast právního zástupce žalobce. Žalobce měl za to, že takto bylo zásadním způsobem porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

Dále žalobce namítal, že správní orgán I. stupně již jednou rozhodl v rozporu s ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Správní orgán I. stupně ustanovil žalobci opatrovníka, ačkoliv k tomu nebyly splněny podmínky, když před tím nevyčerpal všechny možnosti zjištění místa pobytu žalobce. V důsledku toho byl žalobci zadržen řidičský průkaz od 17.12.2012 do 21.4.2013. Následně žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil k novému projednání. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně nijak v novém rozhodnutí nezohlednil, že žalobce byl již po dobu 3 měsíců bez řidičského oprávnění, a uložil stejnou sankci jako v předchozím správním rozhodnutí, zrušeném jako nezákonném. Rovněž žalobce nesouhlasil s tím, že správní orgán I. stupně uložil pokutu v horní sazbě ve výši 3.000,- Kč, aniž by zohlednil skutečnost, že žalobce byl již po výše uvedenou dobu bez řidičského oprávnění. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí správních orgánů I. i II. stupně a rozhodnutí o upuštění od uložení peněžité sankce.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobce byl v řízení zastoupen zástupkyní na základě generální plné moci ze dne 7.1.2013, kdy zástupkyně jednala jménem žalobce v plném rozsahu. Účast žalobce na jednání nebyla správním orgánem I. stupně považována za nezbytnou, proto bylo předvolání k ústnímu jednání doručeno jeho zástupkyni. Ta se k jednání bez omluvy z důležitého důvodu nedostavila. Žalobce byl prostřednictvím své

zástupkyně ještě před jednáním dvakrát vyrozuměn o tom, že jeho omluva nemůže být akceptována. Pakliže se chtěl osobně žalobce zúčastnit jednání, bylo to jeho právem. Správní orgán I. stupně jeho účast nepovažoval za nutnou, proto předvolal toliko zástupkyni, která byla povinna se k jednání dostavit a měla tak možnost realizovat práva žalobce, mimo jiné i být přítomna dokazování. Žalovaný měl za to, že postupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.2011, čj. **2 As 111/2011-56**. Dále žalovaný uvedl, že prvotní rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci ze dne 9.10.2012 bylo zrušeno v přezkumném řízení rozhodnutím žalovaného ze dne 22.3.2013, které nabylo právní moci dne 25.3.2013. Účinky tohoto rozhodnutí nastaly dle § 99 odst. 2 správního řádu právní mocí přezkoumávaného rozhodnutí, tedy 9.10.2012. Na uložené sankce je podle žalovaného tedy nutné hledět, jakoby vůbec nebyly uloženy. Podle § 125c odst. 8 zák. č. 361/2000 Sb., nelze od sankcí za dotčený přestupek upustit. Pokud měl žalobce zadržený řidičský průkaz v souvislosti s jiným skutkem, není to pro věc rozhodné, neboť podle § 118c odst. 3 zák. č. 361/2000 Sb., se doba zadržení řidičského průkazu započítává do doby výkonu sankce zákazu činnosti, pokud byla tato sankce uložena za skutek, za který mu byl zadržen řidičský průkaz. V souvislosti se skutkem, který je předmětem žaloby, však žalobci řidičský průkaz podle žalovaného zadržen nebyl. Žalovaný dále považuje výši uložených sankcí za přiměřenou a skutečnost, že žalobce měl zadržený řidičský průkaz v jiné věci, není podle žalovaného okolností, jež by mohla být zohledněna při ukládání sankce zákazu řízení motorových vozidel či sankce pokuty.

V **replíce** žalobce uvedl, že jednáním správního orgánu I. stupně mu bylo znemožněno navrhnout důkazy, jako protokol o kalibraci zařízení, i osvědčení o tom, že příslušníci Policie ČR byli prozkoušeni a poučeni, jak toto zařízení používat. Přítomnost samotného právního zástupce nemůže podle žalobce zhojit nepřítomnost obviněného z přestupku, jenž má právo se nařízeného jednání zúčastnit. Efektivní uplatnění tzv. minimálních práv obviněného ve smyslu článku 6 odst. 1 a odst. 3 Úmluvy o ochraně práv a základních svobod podle žalobce předpokládá, že obviněnému budou vytvořeny podmínky pro to, aby projednání trestního obvinění mohl být přítomen. Žalobce poukázal na Nález Ústavního soudu ČR ze dne 11.3.2004 sp. zn. II. ÚS 788/02. Žalobce zopakoval, že je jeho základním právem, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti podle § 74 zák. o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Žalobce zaslal řádnou omluvu z jednání a sdělil, že trvá na své účasti při jednání. Žalobce tvrdil, že správní orgán porušil jeho práva, když mu sdělil, že při ústním jednání bude postačovat přítomnost jeho zástupce.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 14.7.2012, podle něhož žalobce v tento den v 10:37 hod. řídil osobní vozidlo Hyundai ix20 RZ ... v obci Vrhavěč ve směru jízdy Malá Víska, tedy v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/hod, a byla mu naměřena rychlost po odečtení odchylky 77 km/hod. Žalobce oznámení podepsal a k věci se nevyjádřil. Podle úředního záznamu PCR ze dne 14.7.2012 bylo vozidlo žalobce naměřeno při průjezdu okolo domu č.p. 65 v obci Vrhavěč ve směru na Klatovy, když služební vozidlo s radarem bylo umístěno na parkovací ploše naproti domu č.p. 94. Vozidlo měli policisté po celou dobu v dohledu až do jeho zastavení. Dále je součástí správního spisu radarový záznam o přestupku spolu s fotografií naměřeného vozidla a ověřovací list radaru.

Správní orgán I. stupně oznámení o zahájení řízení sp. zn. ZN/OD/882/12-658 doručil ustanovenému opatrovníkovi Městu Klatovy na základě usnesení o ustanovení opatrovníka ze dne 14.8.2012 vydaného s odůvodněním, že není znám pobyt účastníka řízení a prokazatelně se mu nedaří doručovat písemnosti. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9.10.2012, které nabylo právní moci téhož dne, o uznání žalobce vinným ze spáchání přestupku, bylo k odvolání a žádosti žalobce o navrácení v předešlý stav zrušeno rozhodnutím žalovaného datovaným dne 22.3.2013 (a vypraveným, tj. vydaným dne 25.3.2013) čj. DSH/3177/13 a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně.

Z plné moci ze dne 7.1.2013 vylývá, že žalobce zmocnil advokátku JUDr. Petru Ščasnou, aby žalobce *"zastupovala ve všech věcech souvisejících s přestupkovým řízením vedeným u Městského úřadu v Klatovech pod sp. zn. ZN/OD/882/12-658, vykovávala všeskeré s tím související úkony, podávala návrhy a přijímala písemnosti, s tím, že "udělená plná moc je v rozsahu všech práv i povinností podle správního řádu"*.

Nové oznámení o zahájení řízení bylo doručeno žalobci prostřednictvím jeho zástupkyně současně s předvoláním k ústnímu jednání. V předvolání byl žalobce poučen, že odmítne-li se bez závažných důvodů dostavit nebo nedostaví-li se bez náležité omluvy a doložení důvodů, může být věc projednána v jeho nepřítomnosti. Dne 22.4.2013 zástupce žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně žádost o odročení jednání s odůvodněním, že žalobce má v termínu jednání dlouhodobě plánovanou dovolenou, již dokládá potvrzením o zaplacení dovolené od cestovní kanceláře. K tomu žalobce přiložil potvrzení společnosti Jihospol. Tours s.r.s. o zaplaceném ubytování a letence na termín 1. – 10. 5. 2013. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 26.4.2013 sdělil žalobci prostřednictvím jeho zástupkyně, že zamítá žádost o odročení a nevyhovuje jí, jelikož zmocněnec uvedl důvody nepřítomnosti zmocnitele, ale nikoliv zmocněnce, což znamená, že plná moc nezbavuje povinnosti zmocněnce zúčastnit se nařízeného ústního jednání. V případě, že se zmocněnec k jednání nedostaví, bude postupováno podle § 74 odst. 1 zák. o přestupcích a bude provedeno ústní jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce. Žalobce prostřednictvím své zástupkyně podal dne 29.4.2013 námitku podjatosti z toho důvodu, že žalobce trvá na osobní účasti při jednání, ale nebylo mu vyhověno. Jednání správního orgánu, reprezentovaného Ing. Jančou, tak nese podle žalobce znaky libovůle a zasahuje do práva na spravedlivý proces. Současně zmocněnkyně žalobce znovu požádala o odročení jednání nařízeného na 2.5.2013 s odůvodněním, že žalobce trvá na osobní účasti při jednání. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 30.4.2013 námitce podjatosti vyhověno nebylo. Dne 30.4.2013 správní orgán I. stupně sdělil žalobci prostřednictvím jeho zástupkyně, že námitce podjatosti nebylo vyhověno a že jednání nařízené na 2.5.2013 se bude konat z toho důvodu, že žalobce zplnomocnil k zastupování svou zástupkyni. Z protokolu o jednání ze dne 2.5.2013 vyplývá, že se k jednání nedostavil nejen žalobce, nýbrž ani jeho osobní zmocněnec JUDr. Petra Ščasná. Při tomto jednání vypovídali zasahující policisté J.S. a P.Č. Z výpisu z evidence řidičů ze dne 7.8.2012 vyplývá, že dne 28.3.2012 žalobce spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 361/2000 Sb.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným z přestupku s odůvodněním, že bylo provedeno jednání v nepřítomnosti obviněného, když v dané věci JUDr. Petra Ščasná obdržela od žalobce generální plnou moc k zastupování. Elementárním

smyslem této plné moci je podle správního orgánu I. stupně, že zmocněnec se bude namísto nebo za přítomnosti zastoupeného účastnit úkonů, čímž zastoupenému usnadní a zefektivní postup v řízení a samozřejmě i účast u ústního jednání. Zmocněnec uvedl důvod omluvy nepřítomnosti zmocnitele, ale omluva neobsahovala důvody neúčasti osobního zmocněnce. Při posuzování druhu a výměry uložené sankce správní orgán I. stupně uvedl, že zhodnotil závažnost přestupku, která je obecně vyjádřena v ust. § 125c odst. 4 a odst. 5 věty třetí zák. o provozu na pozemních komunikacích možností udělení pokuty od 2.500,- Kč do 5.000,- Kč a zákazu činnosti od 1 měsíce do 6 měsíců (vzhledem k přestupku ze dne 28.3.2012 správní orgán prvního stupně uložil zákaz činnosti, neboť žalobce tento přestupek spáchal v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát). V daném případě správní orgán I. stupně přihlédl ke spáchání z vědomé nedbalosti, když žalobce věděl, že projíždí obcí a že může svým jednáním rychlost v obci překročit. Ve prospěch obviněného přihlédl správní orgán I. stupně k okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán, tj. v pondělí, v době nižšího provozu vozidel, a k následkům, tj. že nedošlo k dopravní nehodě. Jako přitěžující okolnost vyhodnotil správní orgán I. stupně osobu obviněného, který má tři záznamy v posledních 3 letech, z toho jeden za závažný přestupek, kdy ujel z místa dopravní nehody, a tak správní orgán I. stupně přistoupil k uložení pokuty v horní polovině zákonem stanoveného rozpětí a k minimálnímu zákazu činnosti, kterou má za dostačující a respektující ust. § 12 až 14 přestupkového zákona.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný uvedl, že žalobce byl v řízení zastoupen právní zástupkyní na podkladě tzv. generální plné moci vystavené dne 7.1.2013, a tudíž zástupkyně jednala jménem žalobce v plném rozsahu. Z ust. §§ 33 a 34 správního řádu vyplývá podle žalovaného, že zástupce svými úkony vyvolává vznik práv či povinností zastoupenému. Je to právě právní zástupce, který má hájit práva zastoupeného v řízení o přestupku, a proto se zasílají písemnosti určené zastoupenému pouze zástupci a jen takové doručení má účinky založení běhu lhůt v řízení. Výjimku tvoří případy, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat (ust. § 34 odst. 2 správního řádu). Vzhledem k tomu, že žalobce neměl nic v řízení osobně vykonat, bylo oznámení o novém projednání přestupku a předvolání ze dne 11.4.2013 doručováno právní zástupkyni žalobce do datové schránky a žalobce byl poučen, že při jednání budou probíhat výsledky svědků, a pokud se odmítne bez závažných důvodů dostavit, či se nedostaví bez náležité omluvy a doložení důvodů, může být věc projednána v jeho nepřítomnosti. Žalobce se omluvil z důvodu zahraniční cesty. Správní orgán I. stupně následně sdělil žalobci důvody, pro něž nemůže být omluva akceptována. Na těchto důvodech pak setrval i po opětovné žádosti žalobce o odročení jednání. K nařízenému jednání se zástupkyně žalobce nedostavila, proto bylo konáno v nepřítomnosti v souladu s § 74 odst. 1 zák. o přestupcích. Žalovaný z předloženého spisového materiálu ověřil, že správní orgán I. stupně nehodlal při jednání provádět výslech žalobce, neboť jej nepovažoval za nezbytný pro zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností. V řízení totiž byly pořízeny důkazy, jež jednání žalobce dostatečně prokazují – záznam o přestupku se snímkem pořízeným ze silničního radarového rychloměru a ověřovací list, oznámení o přestupku a svědecké výpovědi zakročujících policistů. Žalovaný byl stejně jako správní orgán I. stupně názoru, že nebylo nutné, aby se žalobce jednání zúčastnil. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. **2 As 111/2011-59** ze dne 20.11.2011, podle něhož *„zákonný požadavek nutnosti osobní účasti je třeba vykládat tak, že správní orgán může příslušnou osobu předvolat pouze tehdy, jestliže je osobní účast předvolané osoby nutná k dosažení cíle řízení, tedy pro zjištění skutkového stavu, na němž je konečný výsledek*

budován. Je tak zřejmé, že nezbytnost účastníka řízení ve smyslu § 34 odst. 2 správního řádu je interpretována zužujícím způsobem a má se týkat pouze případů, kdy by neúčast účastníka řízení reálně znemožňovala dosažení cíle řízení.“ V případě žalobce je podle žalovaného zřejmé, že neúčast žalobce na jednání za existující důkazní situace cíl řízení ohrozit nemohla, a nelze přisvědčit žalobci v tom, že postup správního orgánu I. stupně byl nelegální. Správní orgán I. stupně zjistil podle žalovaného stav bez důvodných pochybností v souladu s § 3 správního řádu i bez výsledku žalobce. Pakliže se chtěl žalobce osobně zúčastnit jednání, bylo to jeho plným právem. Správní orgán I. stupně účast žalobce oprávněně nepovažoval za nutnou, a proto k jednání předvolal toliko jeho zástupkyni, jež byla povinna se k ústnímu jednání dostavit a měla tak možnost realizovat práva žalobce. Práva žalobce byla v daném případě zachována tím, že byla respektována ve vztahu k jeho zástupkyni, jak obdobně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.2.2011, č.j. **5 As 19/2010-42**. Žalobcova zahraniční cesta tak neměla na možnost projednání věci vliv. Bylo-li jednání konáno v nepřítomnosti zástupkyně žalobce, lze toto připisovat toliko skutečnosti, že se zástupkyně nedostavila k jednání bez omluvy z důležitého důvodu. Žalobcem zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu nejsou na věc podle žalovaného aplikovatelné, neboť se týkají jiných procesních situací. V rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. **2 As 70/2010-63** ze dne 17.6.2011 soud zkonstatoval těžkou vadu řízení spočívající v tom, že byly provedeny svědecké výpovědi, aniž by se jich obviněný mohl reálně účastnit. Žalobci však bylo umožněno realizovat právo být přítomen svědeckým výpovědím prostřednictvím své zástupkyně. V rozsudku ze dne 16.11.2010, č.j. **5 As 51/2010-94** řešil Nejvyšší správní soud situaci, kdy bylo provedeno ústní jednání v nepřítomnosti obviněného přesto, že byl řádně omluven. V rozsudku ze dne 18.1.2013, č.j. **7 As 77/2012-44** rozhodoval Nejvyšší správní soud za situace, že obviněný a jeho zástupce požádali o nový termín jednání z důvodu přípravy obhajoby. Ani taková situace v dané věci podle žalovaného nenastala. Zástupkyně žalobce se z jednání neomluvila, přestože tak byla povinna učinit, pakliže se jej nemohla z důležitého důvodu zúčastnit. Žalobce byl dokonce dvakrát správním orgánem I. stupně upozorněn, že jeho omluva nebude akceptována a že jednání se bude konat, neboť je v řízení zastupován. Podle žalovaného byla v duchu judikatury Evropského soudu pro lidská práva a v souladu s článkem Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zachována veškerá jeho procesní práva. Žalobce měl tedy reálnou možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem kladeným mu za vinu a k důkazům o nich, mohl uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy, podávat návrhy. Na věci nic nemění podle žalovaného, že se jednalo o první omluvu z jednání, neboť ust. § 74 odst. 1 zák. o přestupcích nestanoví podmínku projednání věci v nepřítomnosti žalobce až na podkladě opakované omluvy. Posouzení, zda se v konkrétním případě jednalo o náležitou omluvu nebo důležitý důvod bránící účasti u jednání, spadalo do diskrečního oprávnění správního orgánu.

O věci samé bylo rozhodnuto **bez jednání** podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě především nesouhlasil s názorem správních orgánů, že v této věci bylo možné provést jednání bez přítomnosti žalobce s odůvodněním, že je zastoupen advokátem a že omluva z jednání se týkala pouze žalobce samotného.

Podle § 33 správního řádu účastník si může zvolit zmocněnce. Podle § 34 správního řádu zástupce v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.

Z výše cit. obsahu plné moci udělené JUDr. Ščasné žalobcem dne 7.1.2013 jednoznačně vyplývá, že se jednalo o plnou moc pro celé řízení ve smyslu § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu, o tzv. generální plnou moc, když zmocnění je vymezeno jak označením spisové značky oznámení o zahájení řízení, tak i výčtem práv zmocněnce a odkazem na správní řád.

Na daný případ tak lze použít rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.2011 č.j. 2 As 111/2011-56 zmíněný žalovaným, podle něhož „z jednání JUDr. Korbař svého klienta omluvil; tentokrát s poukazem na jeho pracovní neschopnost počínající dne 30. 9. 2010 s tím, že léčba si dle názoru lékaře pravděpodobně vyžádá minimálně dva měsíce. [19.] Přes tuto omluvu k ústnímu projednání přestupku dne 8. 10. 2010 došlo, a to bez přítomnosti žalobce a jeho zástupce. V protokolu o ústním jednání je uvedeno, že předmětnou omluvu správní orgán I. stupně nepovažoval za řádnou, jelikož osobní přítomnost žalobce nebyla požadována a zmocněnec důvod svoji neúčasti neuvedl. Stejnou formulaci použil v odůvodnění rozhodnutí ze dne 8. 10. 2010. [20.] Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle ustanovení § 74 zákona o přestupcích koná o přestupku správní orgán v prvním stupni ústní jednání; v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Ve shodě se žalovaným soud konstatuje, že z obsahu správního spisu není patrné, že by správní orgán I. stupně hodlal v průběhu ústního jednání provést výslech žalobce, tzn. obviněného, resp. že by tento výslech byl nezbytný pro správné a úplné zjištění skutkového stavu. Jak totiž plyne ze spisu, správní orgán měl k dispozici řadu důkazů, které spáchání přestupku žalobcem dostatečně prokazovaly - např. ověřovací list a fotodokumentace pořízená ze silničního radarového rychloměru, oznámení přestupku, úřední záznam Policie, výpis z evidenční karty řidiče. V případě ústního jednání totiž skutečně není nezbytné, aby se ho obviněný fyzicky účastnil a zákonná úprava proto ani nepožaduje doručování předvolání přímo jemu za situace, kdy je řádně zastoupen. Krajský soud se mylí, pokud dospěl k závěru, že práva zakotvená v ustanovení § 36 správního řádu jsou právy výlučně účastníka řízení samotného a nemůže je proto vykonat jeho zástupce. Jestliže totiž podle tohoto zákonného ustanovení platí, že účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko, mohou požadovat o poskytnutí informací a musí jim být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jedná se ve všech případech z povahy věci o práva, která mohou využít účastníci řízení jak sami, tak také prostřednictvím svých zástupců. Z citovaného ustanovení tak nelze dovodit, že se jedná o případ, kdy má obviněný v řízení něco vykonat osobně ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu, a tedy že správní orgán nemůže komunikovat pouze s jeho zástupcem, nýbrž musí předvolání k ústnímu jednání doručit též obviněnému. [24.] Nepřesná je rovněž argumentace krajského soudu, který ze systematického začlenění ustanovení § 36 správního řádu do dílu 2. označeného jako „Úkony účastníků“ dovozuje, že se nemůže jednat o práva zástupce

*účastníka, nýbrž o práva účastníka řízení samotného. Jakkoliv je totiž nesporné, že se skutečně jedná o práva účastníka a nikoliv jeho zástupce, neznamená to současně, že všechna zde uvedená práva musí účastník řízení vykonat osobně. Takovýto výklad by totiž vedl ke zpochybnění smyslu zastoupení. **K zachování práv účastníka řízení je třeba, aby tato práva byla správními orgány dodržena u nezastoupeného účastníka ve vztahu k účastníku samotnému, u zastoupeného účastníka ve vztahu k jeho zástupci.**“*

Jelikož i v daném případě žalobce zastoupen zástupkyní pro celé řízení, správní spis obsahoval dostatečné množství důkazů i jiných podkladů pro skutkové zjištění, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a ze spisu ani nevyplynulo, že by byl nutný výslech žalobce (či jiný nezastupitelný úkon ve smyslu výše cit. ust. § 34 odst. 2 správního řádu), soud dospěl k závěru, že správní orgán nepochybil, když přes (omluvenou) nepřítomnost žalobce a (neomluvenou) nepřítomnost zástupkyně žalobce ústní jednání dne 2.5.2013 provedl.

Soud se zabýval i rozsudky nejvyššího správního soudu, které žalobce zmínil v žalobě. V rozsudku č.j. **5 As 51/2010 – 94** ze dne 16.11.2010 Nejvyšší správní soud vycházel ze situace, že *"správním orgánem I. stupně bylo ve věci nařízeno ústní jednání na den 3. 6. 2009. Na toto ústní jednání byl řádně předvolán žalobce i navrhovatelka H. N. Žalobce se dne 2. 6. 2009 z ústního jednání omluvil, nicméně s předvolanou navrhovatelkou, kterou již nebylo možno vyrozumět o odročení konání ústního jednání, toto jednání proběhlo. Následně bylo na den 24. 6. 2009 nařízeno druhé ústní jednání, na nějž byli opětovně předvoláni žalobce a navrhovatelka a nově i tři svědci (M. K., I. N., T. K.). Žalobce se však dne 23. 6. 2009, tzn. opět pouze den před nařízeným ústním jednáním omluvil. Nařízené ústní jednání již nebylo možné z časových důvodů odročit a vyrozumět o tom předvolané osoby tak, aby se o odročení včas dozvěděly. Navrhovatelka i svědci se tedy na předvolání k nařízenému ústnímu jednání dne 24. 6. 2009 řádně dostavili a jejich učiněné výpovědi k předmětné věci byly správním orgánem I. stupně náležitě zaprotokolovány."* K tomuto skutkovému zjištění zaujal Nejvyšší správní soud stanovisko, že *„skutečnost, že bylo žalobci, resp. jeho zmocněnci, umožněno se při dalším ústním jednání vyjádřit k zaprotokolovaným svědeckým výpovědím, nemůže zhojit pochybení stěžovatele, když je to právě aktivní konfrontace se svědky, která je nutná k nezpochybnitelnému spravedlivému řízení."*

V rozsudku č.j. **2 As 70/2010 – 63** ze dne 17.6.2011 Nejvyšší správní soud dovodil, že *„podmínky § 74 odst. 1 zákona o přestupcích splněny nebyly, když všichni svědci byli vyslechnuti mimo ústní jednání a v nepřítomnosti žalobce."*

V rozsudku č.j. **7 As 77/2012 – 44** ze dne 18.1.2013 Nejvyšší správní soud posuzoval skutkový stav, kdy *„oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání bylo účastníku řízení doručeno ve čtvrtek 14. 10. 2010 a v pátek 22. 10. 2010 byl jednak telefonicky kontaktován pracovník magistrátu a jednak byla magistrátu, odboru dopravy faxem doručena zástupcem účastníka řízení omluva neúčasti u jednání z důvodu potřeby seznámit se s obsahem správního spisu. Frekvence uvedených úkonů, tj. doručení oznámení o zahájení správního řízení s předvoláním k ústnímu jednání a udělení plné moci (v rozmezí 5 pracovních dnů) s tím, že se jednalo o první omluvu neúčasti u jednání a že bylo navrženo 15 termínů v bezprostředně následujícím měsíci, v nichž se mohli účastník řízení a*

jeho zástupce dostavit k ústnímu jednání, prakticky vylučuje, že návrh na změnu termínu ústního jednání byl veden snahou způsobit průtahy v řízení s cílem dosáhnout případného zániku odpovědnosti za přestupek. Šlo o nemožnost přípravy zástupce účastníka řízení na ústní jednání pro krátký časový úsek.“

Z provedených citací je nepochybné, že žádný z označených rozsudků NSS není aplikovatelný na danou kauzu, neboť se v dané věci nejedná ani o omluvu z důvodu přípravy obhajoby, ani o výslech svědků mimo jednání, ani o jednání konané nesprávně přes akceptovanou omluvu obviněného jen proto, že se dostavila navrhovatelka a svědci, jež nebylo možné včas vyrozumět o přeložení jednání.

Podle § 65 odst. 3 s.ř.s. rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.

Protože pokuta byla žalobci uložena podle ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, podle něhož za přestupek se uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i), a zákaz řízení všech motorových vozidel byl uložen podle ust. § 125c odst. 5 věty třetí zákona o silničním provozu, podle něhož tomu, kdo spáchal přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát, se uloží zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců, nebylo možné vyhovět návrhu na upuštění od uložené sankce s ohledem na ust. . § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu, podle něhož od uložení sankce podle odstavců 4 až 7 nelze v rozhodnutí o přestupku upustit. Toto ustanovení je speciální oproti cit. ust. § 65 odst. 3 s.ř.s., a proto v dané věci nelze od uložených sankcí **upustit**.

Zákaz řízení motorových vozidel byl žalobci uložen na samé spodní hranici sazby v délce jednoho měsíce a vzhledem k možnostem soudu cit. v ust. § 65 odst. 3 s.ř.s. snížit trest pouze "v mezích zákonem dovolených", není další **snížení** tohoto trestu možné.

Pokud jde o námitku nepřiměřenosti uložené pokuty, soud ji rovněž neshledal důvodnou. Správní orgán prvního stupně, jak vyplývá z výše shrnutého obsahu odůvodnění jeho rozhodnutí, při ukládání pokuty přihlížel jak k polehčujícím (žádné následky a malý provoz), tak i k přitěžujícím okolnostem (3 záznamy v kartě řidiče z posledních 3 let, z toho jeden závažný přestupek spočívající v ujetí z místa nehody). Po zhodnocení těchto souvislostí, zejména skutečnosti, že se žalobce dopouští přestupků proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích v poslední době opakovaně, se soudu nejeví pokuta uložená jen mírně nad polovinou zákonné sazby zjevně nepřiměřenou ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s.ř.s.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. května 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková